

DR. SOMOGYI ZOLTÁN

Egy örökzöld ország: Kanada

Erdőgazdálkodás Kanadában (I. rész)

Bevezetés

Vendégkutatóként volt szerencsém Kanadába, az erdők hazájába ellátogatni. E hatalmas országot egy emberöltő alatt sem lehet bejárni, mégis, idővel jó áttekintést lehet nyerni mind a természeti viszonyok gazdagságáról, mind az ország erdészetről. Magam első-sorban Alberta tartomány erdeiben jártam. Az alábbi összeállításban a teljesség igénye nélkül próbálok a sok-sok tapasztalat és érdekesség között tallózni, remélve, hogy néhány közülük a magyar erdőgazdálkodás számára is hasznos lehet.

Természeti viszonyok: tények, számok

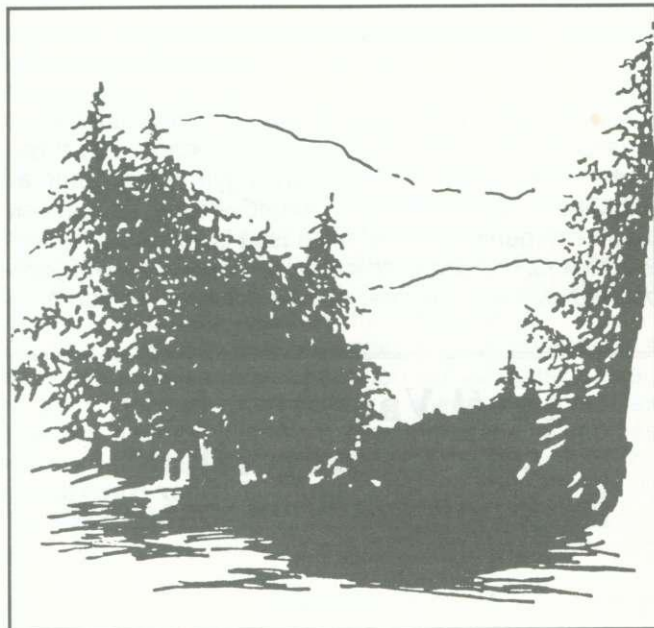
Kanada a világ második legnagyobb országa, százszor nagyobb Magyarországnál. E végláthatatlan terület közel felét, 435 millió ha-t erdők borítják, ami a világ összes erdeinek több, mint 10%-a. Fatermelésre ebből 244 millió ha-on van lehetőség (53%), aminek közel a felén kereskedelmiileg is (vagyis gazdaságosan) hasznosítható faanyag van. Ezt az óriási területet még nem is sikerült teljesen leltárba venni. A leltározott terület háromnegyedén luc és egyéb fenyők tenyésznek. (A világ összes puhafakészletének 16%-a van itt.) A maradék terület szintén háromnegyedét – kanadai szóhasználat szerint – keményfás erdők, nyárok és nyírek foglalják el. Az erdők többsége „érett” állomány, ember nem látta őserdő. E látszólag egyhangú statisztika ellenére az erdők megjelenése és élővilága legalább annyira változatos, mint amekkora a kiterjedése. Az erdőket nyolc típusba sorolják, a tengerparti erdőtől a hegyvidéki, alpesi erdőig. Messze legnagyobb a térfoglalása azonban a boreális erdőknek. Észak-Amerikára jellemző az európainál nagyobb fajgazdagság.

A miénktől egyébként is sok tekintetben eltérő természeti viszonyok közül említést érdemel, hogy az ország erdeiben évente kb. annyi kárt okoznak a rovarok és a tüzek, mint a letermelt faanyag mennyisége. Az évi átlagosan tízezer tüzeset kétharmada emberi gondatlanság következménye, de jelentős a természetes eredetű, villámcsapás okozta tüzek száma is. A rovarok pedig közel 20 millió ha-on okoznak közepes vagy annál erősebb kárt.

Tulajdonviszonyok, használati jog

A fatermelésre alkalmas erdők 91%-a vagy állami (szövetségi), vagy tartományi köztulajdonban van, a magánerdők részaránya nem éri el a 9(!) százalékot. (A magánerdők mennyisége, az ország történelméből adódóan, elsősorban a keleti partvidéken jelentős.)

A terepi gazdálkodói tevékenységet, a faszállítást, a fakereskedelmet és a fafeldolgozást túlnyomó részben a privát szektor végzi. A fakitermelési jogot – és több-



nyire a felújítási és egyéb erdőművelési feladatok kötelességét – sokféle bérleti szerződéssel ruházzák át a vállalkozókra. Ugyanígy engedély és szerződés szükséges faipari létesítmények telepítéséhez és üzemeltetéséhez. A fakitermelési jog egyben kötelességet is jelent: a gazdálkodónak a tervek szerint el kell végeznie a szükséges műveleteket, mert a fakitermelésre sok más folyamat épül. Az erdőhasználati jog bérleje természetesen megfelelő árat fizet a tulajdonosnak, amit ritkábban a terület bére jelent, gyakrabban viszont a felmért területen található faanyag értékével arányosan számítják ki. A bérleti díj tartalmazza a tulajdonosnak a területtel kapcsolatos olyan költségeit, mint pl. az erdő-leltározás költsége, továbbá az éves tűzvédelmi adó.

Fakitermelés és faipar:

az erdészeti szektor Kanada egyik legfontosabb gazdasági ága

Kanada az erdőkön kívül rendkívül gazdag más természeti kincsekben is: a világ olajkészletének harmada itt található, sok a földgáz, a különböző színesfém, bőségben van a vízienergia stb. Mindazonáltal, ahogy az az előzőekből is világos, az erdővagyon olyan hatalmas, és viszonylag olyan egyszerű a kiaknázása, hogy a fakitermelés és a faipar a természeti erőforrásokra épülő összes iparágat is figyelembe véve Kanada egyik legfontosabb gazdasági ága. A rádió és a TV hírei között nap mint nap szerepelnek az erdőgazdaság hírei. Az erdőgazdaságban hét és félezer gazdálkodó egység-

ben közel 800 ezer ember dolgozik; minden tizenegyedik kanadai közvetlenül az erdőből él.

Kanada 21%-os részesedésével a világ legnagyobb faipari termék exportőre. A faipari termékek felét exportálja, elsősorban az Egyesült Államokba, főleg farost, újságpapír és farostlemez formájában. Nem csoda, hogy a faipari termékek az ország kereskedelmi egyensúlyához nagyobb mértékben járulnak hozzá, mint a szénész- és egyéb bányászat, az energiaipar, a közúti szállítás, autóipar, halászat és mezőgazdaság együttev.

A fakitermelésnek azonban már itt is jelentkeznek a korlátai. Az évenként levágott terület nagysága több, mint 1 millió ha, ami nem csak a magyar erdők területéhez képest nagy. A technika lehetővé tette, az igények következtében pedig már realitássá is vált, hogy *e végtelennek tűnő országban a letermelt faanyag mennyisége megközelíti a letermelhető mennyiséget*. A kemény-

fás erdőkben még vannak tartalékok, de a puhafás erdőket már majdnem teljesen kihasználják. Sőt, egyes területeken máris *túlhasználat* van, amit azzal magyaráznak, hogy a „túlérlett” területeket vágják le, amelyek egyébként a rovarok vagy a tűz áldozatai lennének. A letermelhető faanyag mennyiségét minden erdészeti gazdálkodóegységre és minden tartományra külön számítják ki.

Íme, nemcsak Európában, és nemcsak a trópusokon jelent problémát az erdők túlterhelése: a Földnek ezen a részén is szűknek bizonyult sokáig végtelennek hitt bolygónk. S mivel a farost iránti igény folyamatosan nő, Kanada faellátása is nagymértékben függ majd az eddigihez képest sokkal intenzívebb, tudatos gazdálkodástól, és ennek szerves részeként a nálunk már régóta alkalmazott erdőműveléstől.

Erdőművelés:

fiatal, de nagy jövő elé néző tevékenység

Kanadára egészen a 60-as évek végéig jellemző volt, hogy a letermelt területeket magukra hagyták. Azóta fokozatosan felismerik, hogy az ország természetes erdei nem fogják fenntartani a fakitermelő képességüket anélkül, hogy ne fordítanak megfelelő figyelmet és erőforrásokat a felújításra, telepítésre és az erdőművelésre.

E felismerés következménye, hogy 1975 óta a beültetett terület nagysága megnégyszereződött, a sikeresen felújított terület nagysága pedig ma már eléri a fakitermelés területének 80%-át. Ehhez hasonló mértékben fordítanak egyre nagyobb figyelmet a meglévő állományok gyérítésére, eddig kevésbé értékelt fafajok faanyagának nagyobb mértékű felhasználására, valamint mindazokra a nemesítési, erdőművelési és egyéb biológiai kutatásokra, amelyek eredményei a jövőben a tartamos hozam alapjául szolgálhatnak.

A fejlett technológia fontos gazdasági tényező – de több is annál

A világviszonylatban is fejlett és a kedvező támogatások következtében állandóan fejlődő technológia jelentős mértékben járul hozzá az erdészeti és faipari termelékenységéhez és gazdaságosságához. A fejlett technológia és profitérzékenység példaként említhető annak az eljárásnak az alkalmazása, amelynek révén mintegy 43%-kal kevesebb energia szükséges a papír előállításához használt papír felhasználásával, mint nyers farost alkalmazásával. Ezért Kanada évente több, mint 600 ezer tonna használt papírt importál újrahasznosítás céljára.

Ugyanakkor a tudomány és a technika eredményeit felhasználva sikerült elérni azt is, hogy amíg az utóbbi 30 év alatt a farost- és papírtermékek mennyisége megduplázódott, addig a vizeket érő, a termelés során keletkező szennyezőanyagok mennyisége kevesebb, mint a felére csökkent. A fejlett technológia így egyre nagyobb mértékben segít a kanadai ember egyik legfontosabb igényének a kielégítésében is: a tiszta, egészséges környezet megőrzésében.

(Folytatás következik.)

Levél Vancouverbe, a soproni öregdiákok lapjának szerkesztőségébe

Tisztelt KAPOCS Szerkesztőség,
Kedves Barátaink!

Az 1862-ben alapított ERDÉSZETI LAPOK szerkesztősége kéréssel fordul hozzátok. Mindenekelőtt sajnálattal kell bevallanunk, hogy lapokat csak hírből ismerjük, s úgy is csak felületesen. Osztjuk a szándékot, hogy összetartson Benneteket, hogy hírt hozzon, s vigyen az olvasónak Rólatok, a Veletek történeteiről, hogy a harminchat éve kényszerűségből kigyulladt láng tovább lobogjon, vagy ha már nem lánggal ég, a parázs melegítse minél tovább közösségeket szívével.

A magyarországi politikai átalakulás és a változások első nagy hullámveréseinek csillapodása után éppen itt az ideje, hogy hírt adjunk a határainkon kívül élő honfitársaink, kollégáink szakmai munkájáról. Újabb kapcsolatot szeretnénk, mely nem indulatokat kavart, hanem békít, összehoz, barátságot épít.

Kérjük mindazokat, akik e kérést olvassák és szándékainkban nem találnak kivetnivalót, hogy írjanak az ERDÉSZETI LAPOK szerkesztőségének (H-1027 Budapest, Fő utca 68.) mindarról, ami megítélésük szerint érdeklődésre tarthat számot. Oldják hosszú elszigetelődésünket, főleg szakmai tapasztalataikat osszák meg az Országos Erdészeti Egyesület sokezer olvasótáborával.

Azzal a reménnyel, hogy a szándékaink megértésére találnak, sok szeretettel köszönti a KAPOCS valamennyi olvasóját

PÁPAI GÁBOR
az Erdészeti Lapok főszerkesztője

Egy díjnyertes esszé margójára

„Kaán Károly öröksége” címmel, szakmai berkekben is érdeklődésre számot tartó és figyelmet érdemlő esszét írt a LIGET (irodalmi és ökológiai folyóirat) 1992. évi 3. (őszi) számában dr. Oroszi Sándor erdőmérnök, kandidátus, a Magyar Mezőgazdasági Múzeum főigazgató-helyettese, az OEE Erdészettörténeti Szakosztályának elnöke. A szóban forgó dolgozat egyébként a LIGET esszépályázatának egyik díjnyertes pályaműve.

Az esszé központi gondolata a 125 évvel ezelőtt született Kaán Károly természetvédelmi munkássága, e munkásság mának szóló üzenete, illetve a „kaáni örökség néhány elemének tüzetesebb vizsgálata.” A díjnyertes esszé a kaáni örökség néhány elemét kritikus elemzésnek vetette alá.

A kaáni életműben fontos szerepe van – mint az örökség egyik elemének – az államnak. „Kaán Károly egyértelműen a mindenható állam eszméjét fogadta el, mert nem hitt a magyar társadalom természetvédelmi szempontokat meglátó, érvényesítő érettségében, érzékenységében”, állapítja meg a szerző, majd felteszi a kérdést: „vajon a Kaán Károly által annyira óhajtott állami tulajdon a védelemhez elégséges feltételeket jelentett-e? A válaszuk: nem.” A gondolatmenetet tovább folytatva, ezt írja: „Az állami tulajdon tehát elősegítette a védelem jogi megfogalmazását, a védelem szervezetének kialakítását, de magát a védelmet nem oldotta meg.” A kaáni örökség egy másik elemét, az állami akaratérvényesítés eszközeinek, a törvények hatékonyságát elemzi a szerző. Meggyőző példákat felsorolva levonja a tanulságot, hogy „A központi akarat a legszigorúbb jogszabályokon keresztül sem érvényesülhet, ha azt a társadalom széles rétegei mindennapi életükbe nem fogadják be.”

Végül egy harmadik elemet emel ki a szerző a nagyívű kaáni életműből: a társadalmat és szervezeteit, a társadalmi mozgalmakat. Azt írja, hogy „az Országos Természetvédelmi Tanács ... képtelen volt az egész ország természetvédelmi problémáját áttekinteni, közben tartani. Ezért gondolt Kaán Károly a megyei szervezetek kialakítására. ... Így a természetvédelem a döntés előkészítéstől a végrehajtásáig széles társadalmi ellenőrzés alá kerül. A Kaán Károly által elgondolt szervezeti fejlődés évtizedekig nem következett be.” A 70-es évek végén indult társadalmi mozgalmakra tekintettel mintegy tanulságul leszögezi a szerző, hogy „egy nagyon fontos tényezőt figyelembe kell vennünk. Ez pedig a nevelés, az emberek természeti környezethez való viszonyának kialakítása.” Az utóbbival kapcsolatosan két markáns megállapítást olvashatunk az esszében. Az egyik: „Kaán Károly idejében ... felnőtt és gyerek inkább a természetben élt.” A másik: „a Kaán Károly utáni nemzedékek... Nem élnek benne a természetben, így nehéz megtanítani a vele való életet is.”

Oroszi remek esszéje nemcsak a Kaán Károlyról szóló irodalomnak, hanem a hazai történeti ökológiának is kiemelkedő írásműve. Az imponáló történelmi ismerettel és szakszerűséggel megírt olvasmány záró sorai, gondolatai teszik nagyon is időszerűvé, nem kevésbé jövőirányultságúvá: „Kaán Károly öröksége keresi az örökösöket. Keresi az államot, amelyik anyagi áldozatokat hoz a természet megóvására, kutatására és az értékek továbbadására. Keresi a társadalmat, amelyik okos törvényeivel, önmagát is korlátozva, biztosítja a jövő nemzedék természethez való jogát. Keresi azokat az embereket, akik példát mutatnak és megtanítanak a természettel való együttélésre. Csak ezekkel az örökösökkel oldható meg Magyarországon a természeti környezet védelme.”

Dr. Csötönyi József



Néhány megjegyzés

az Erdészeti Lapok 1992. évi júniusi számában foglaltakra

1. Dr. Koloszar József úr A természetszerű erdőművelés lehetőségei Magyarországon c. cikkében ajánlja a szálaló üzemmód bevezetését – ahol lehetséges megjegyzéssel. Szerény véleményem szerint ez sehol sem lehetséges, de a parkerdőkben kötelező. A vágásra érett állományok szálalóvágásos kitermelésének költsége ugyanis többszöröse a tarvágásosnak. A döntés és a kiközelítés több kárt okoz a maradó törzseken, mint amennyi haszon keletkezhet a magról kelt újulatban. Véleményem kárpátaljai tapasztalat, 1939–1944-ből.

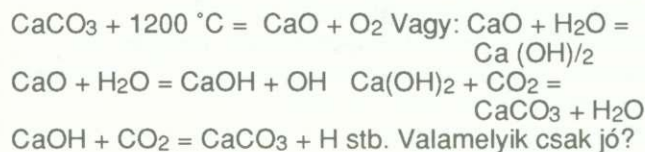
2. Dr. Führer Ernő úrnak a Hazai erdők egészségi állapotával kapcsolatos ökológiai vizsgálatok c. cikkében foglaltakra: A szerző nagyon helyesen mutat rá arra, hogy az ipari üzemek füstgázai teszik tönkre erdeinket. Igen elmés, világos vázlatrajzon szemlélteti a károsítást. Egy fontos tény azonban nem említ. Nem ismerteti azt, hogy az ipari füstgázokat vegyi eljárásos szűréssel sem-

legesíteni lehet és kellene!!! Laboratóriumi kísérletek bizonyítják ennek a lehetőségét, amit nagyüzemi módon is végre lehet hajtani. Miért nem történik meg? Sokba kerül? Vajon az elpusztuló erdő nem az egész emberiség kára? Hol maradnak a lelkes és laikus környezetvédők, akik lánc-lánc-eszterlánci cérna nevetséges tüntetésével Dunakilitől Nagymarosig tiltakoztak a Bős-Nagymarosi Vízlépcsőrendszer ellen, azt sem tudva, hogy ott valójában mi is épül. Miért nem követelik meg az ipar és a motorok mérges gázainak megtisztítását és szűrését?

Igaz, hogy nagyon sok pénzbe kerül a savas esőket is előidéző gázok semlegesítése, de nagyon könnyen áthárítható azokra, akiknek az érdekében kell a semlegesítést végrehajtani, és pedig az egész emberiségre, a fogyasztókra. Egyszerűen be kell kalkulálni a termékek árába a füstszűrési költségeket. Igaz, hogy a gyárosok

tiltakozni fognak ellene, mert nehezíti a nyereségeik bekalkulálását, de itt érvényesülhetnének a környezet-védők lelkes és látványos tüntetései, amelyekkel világ-szerte kell megkövetelni a füstgázok semlegesítését!

Talán még igazak a 70 év előtt tanultak:



3. Feketéné Pechtol Éva az OEE győri csoportja 1992. április 22-i tanulmányútjáról emlékezik meg igen röviden, amelyből kiemelem az alábbi: „Nagy érdeklődést váltott ki az alacsony létszámú irányító személyzet, a kerületvezető erdészek nagy önállósága és felelőssége...”

Igen figyelemreméltó a kolléganő észrevételezése! Ugyanis a magyar felső végzettségű erdészek már rég-
gen „rangkórságban” szenvednek – tisztelet a kivétel-
nek. Ma közepes nagyságú üzemeknek nyilvánítható
erdőgazdaságok vezetői VEZÉRIGAZGATÓK akarnak
lenni, továbbá a 2-3 ezer hektáron vezetői tevékenység-
get végzők csak IGAZGATÓK lehetnek!



Harcolunk továbbra is a szemét ellen a Bükk hegységben

(A fiatalok neveléséről sem feledkezünk meg)

Gyermekcentrikus volt ez évben is az 1992. július 11–21. között a Bükkben Heregréten megtartott XXII. Országos dr. Lénárt János Környezet- és Természetvédelmi Hegytábor.

A résztvevők száma 185 fő volt, ebből 83 gyermek, fiataikorú.

A tábor ideje alatt a túranapló adatai alapján 62 gyermek- és családi túra volt, ezek keretében történt a nagytakarítás a Bükkben.

A táborozók járták a hegyeket, barlangokat, völgyeket, kirándulóhelyeket, a források környékét, hogy a gondatlan kirándulók otthagyt szemetét, hulladékát zsákba gyűjtsék, és azt a hátukon cipeljék be a tábor konténerébe.

Messzebb lévő helyeken, pl. a cserepeskői barlangnál 14 zsákba szedték össze a szemetet és gépjárművel megközelíthető helyekre vitték elszállítás céljára. Sajnálatlall állapítottuk meg, hogy a bánkúti turistaház közelében lévő hulladékgyűjtők teljesen megteltek. Ugyanez a helyzet a pазsági autós panorámakilátónál is. Ezek kiürítéséről sürgősen gondoskodni kell.

Itt említjük meg, hogy a bánkúti menedékház állapota kétségbeesítő – két éven belül össze fog dőlni –, mondták a táborunkban előadást tartó tudományos kutatók.

Tisztának mondható a Balla-, a cserepeskői-, a peskői-, az imókői barlang és az istállósői barlang is.

A hegycsúcsok is megtisztultak: Peskő (860 m), Tar-
kő (950 m), Bálvány (956 m), Háromkő (901 m). Az Istállósői hegycsúcsa ez évben szemetes maradt a nagy távolság és gépjármű hiánya miatt.

A huszas években praktizáltam Károlyi Lajos gróf erdőbirtokain és ebben az időben a 40 000 holdas erdőbirtokon nemhogy két vezérigazgató, de még igazgató sem volt. A stomfai (Stupava, CsSzR) Toperczer Dezső főerdőmérnök vezette, a Szatmár megyei Osztadál Jenő erdőmérnök Színfaluban, egy-egy gya-
kornokkal, a kijelölt utóddal. A 3-5 ezer holdas körleteket közepes képzettségű erdészek (revirnyik, Rewierförs-
ter) vezették. Igen sokat tanultam a több mint 70 esz-
tendő Kopál Ferenctől, aki magyarul nem tudott, de kiváló erdőgondnok volt.

Aztán a volt Rákóczi- és Drugeth-családok elkobzott és az osztrák Schönborn grófoknak adományozott Be-
reg megyei birtokokain műszaki erdészkedtem az 1939-
1944. években a svájci tulajdonú Latorica Gazdasági és
Ipari A.G.-nél. Ezt az üzemet egy fő, azaz egy igazgató
vezette. Amikor 51%-ban magyar tulajdonba került,
azonnal megjelent a vezérigazgató és három igazgató.
Az üzem jelentősen nagy volt, 200 ezer kh erdő, 10 ezer
kh mezőgazdasági birtok, négy fűrészsüzem, egy vasőn-
tőde. Egy-egy erdőgondnokság 20-40 ezer kat. holdnyi
volt és a gondnok mellett egy irodai erdész, egy vágás-
vezető és egy írnok volt.

Kató Pál

egykori erdőtanácsos

Hulladékgyűjtés volt az Őserdőben, Nagymezőn, Zsi-
dóréten, Lambóház és Stimeczház környékén és az
egyes túrák útvonalain. Kitakarított források: Kis-Som-
Lénárt-források, Hárskút, Juhászút, valamint a szilvás-
várdi Fátyol-vízesés környéke.

A tábor részére Eger város önkormányzatától rendel-
kezésünkre bocsátott gyűjtőtartály teljesen megtelt a
kirándulók szemetével (kb. 30 zsák).

Tábori munkánknál az aktív természetvédelem domi-
nált. Nemcsak beszélünk ezekről, hanem cselekedtünk
is. Minden reggel fél nyolc órakor ébresztőt fűjt Godó
Gábor a réztrombitáján, majd kezdetét vette a reggeli
torna.

A tábornak előre tervezett programja volt, ennek napi
részleteit kiírtuk a „Tanácsfára”.

Az ismeretszerzés lehetőségei változatosak voltak.
Hajnali madárlesnél a Madártani Egyesület tagjának
irányításával kb. 13 madárfajt figyeltek meg.

A táborozók többsége fiatal volt (83 fő), akik oktató
jellegű túrákon az erdőben való helyes viselkedést igye-
keztek elsajátítani idősebb társaiktól, oktatóiktól. A tábo-
rozás célja a természet megismerése, megszerettetése
és megvédése volt.

A táborozók kb. 80-féle növényt ismertek meg, ame-
lyeket dr. Vas Mihály biológus tanár gyűjtött és mutatott
be. Ebben a munkában segítségére volt Verbay Katalin,
biológus pályára készülő táborvezető-helyettes is.

Ezúton is köszönetet mondunk munkájáért.

A tábor közelében lévő tanösvényen dr. Verbay Jó-
zsef erdőmérnök mutatta be az erdő fáit, bokrait. Köszö-
net érte.

A Madarak és Fák Napját a tábor hagyományainak megfelelően ebben az évben is megtartottuk. A „Tansátor”-ban színes növényeket, állatokat bemutató táblák tették lehetővé a természettudományos ismeretek elsajátítását. Keszkenyfilmek és diavetítések is ebben az oktatóhelyiségben történtek.

Szitta Tamás tudományos kutató a Bükk élővilágáról hosszasan, Nagy Gyula a Bükk értékeiről, dr. Varga Béla a környezetvédelemről (3 film) tartott filmvetítéssel kísért előadást.

Nagy lelkesedéssel készítettek fészekodút a fiatalok. Ezenkívül meteorológiai megfigyelést végeztek és napórát is tanulmányozhattak a táborlakók.

Délutánonként sportversenyek zajlottak: gólyaláb-, tollaslabdaverseny, célbadobás, labdarúgás, kötélleírás, mászás és távbecslés.

A táborlakók sok hasznos társadalmi munkát végeztek. A tábori WC-k tetejét a beázás ellen kátránypapírral fedték be, a WC-k takarítását a nyíregyháziak vállalták. A gyerekek az általuk végzett munkáért csokit, könyvet kaptak.

A napot esti táborújról zárta. Ez alkalommal voltak a túrák élménybeszámolója és a kiselőadások. A gyógyteakészítést Szász Zoltánné tartotta a táborújról, akinek ezúton köszönjük meg fáradtatását. Itt ismertettük a másnapi programot is. A 86 éves aranyjelvényes túravezető Martus Feri bácsi a bükki élményeit elevenítette fel. Megállapítottuk, hogy a gyerekek nem ismerik a magyar nótákat, ezért elhatároztuk, hogy jövőre megszervezzük a magyar nóták oktatását is.

A táborújról után a közelben elemilámpa nélküli éjjeli túrát is tettünk.

A tábornak vendégei is voltak: nyugdíjas pedagógusok, akiket bográcsgulyással vendégtünk meg. Meglátogattak a Heves megyei természetbarát bizottság vezetői, túrájuk során a Bükki VMSE természetjárói, ezenkívül a felsőtárkányi erdészet vezetői.

Végül, de nem utolsósorban köszönetet mondunk dr. Varga Bélának, a tábor orvosának, aki feladatát lelkiismeretesen végezte. Megvizsgálta az orvosi bizonyítvány nélkül érkező gyermekeket, fogadta és kalauzolta a közegészségügyi hatóságok kiküldöttjeit. A szülők figyelmét felhívta a kullancsveszélyre, ezzel kapcsolatban szórólapokon is tájékoztattuk a tábor lakóit.

Köszönetet mondunk a szervezőknek, segítőknek: a Heves megyei Környezetvédők Szövetségének, a Heves megyei Önkormányzatnak, a Bükki Nemzeti Park vezetőségének és küldöttjének, Eger Városszépítő Egyesületének, a felsőtárkányi erdészetnek a tíz ülőpadért, a Heves megyei Természetbarát Bizottságnak, a MEBIB-nek, az Egri Városgondozási Vállalatnak és mindazoknak, akik a tábor lebonyolításához hozzájárultak.

A gyerekekkel együtt a szülőket is megnyertük a környezet- és természetvédelem nemes ügyének. Ígérték, hogy munkahelyeiken szószólói, kezdeményezői lesznek ennek a szép célkitűzésnek. Külföldön ezt már régebben így végzik.

A legjobb táborozó, a pontverseny győztese 1992-ben Dániel Zsófia volt. Nevét a tábor serlegébe vésetjük.

Az elmúlt évek huszonnégy táborában 2517 résztvevő volt.

Az 1993. évi XXIII. Környezet- és Természetvédelmi Helytábor július 10–20. közötti időre tervezzük.

Hortobágyi Ernő
táborvezető

A Pilisi Állami Parkerdőgazdaság Igazgatótanácsának!

Feljegyzés

A Visegrádi Erdészet kerületvezetői azzal a kérés-sel fordulnak a t. Testülethez, hogy az erdők és létbiztonságuk érdekében a Tanács hozzon határozatot a kerületvezetői létszám erdészetenkénti minimalizálásáról.

Kérésünket az alábbiakkal támasztjuk alá:

1. Az új erdőtörvény vagy államerdészet szervezetét szabályozó rendelet megjelenéséig mindenképpen kérjük rögzíteni a vállalati Szervezeti és Működési Szabályzatban az erdészeti alkalmazotti létszámot.

2. Középhegységi, természetes erdők kezelését, tartamos erdőgazdálkodást biztosítva, kb. 500 ha-os vagy ennél kisebb területen lehet szakszerűen elvégezni (sík vidéki, monokultúra erdők esetében ez a szám lehet nagyobb is).

3. Az alkalmazotti létszám kialakításánál ne rövid távú éves eredményérdekeltséget vegyenek figyelembe.

A 2. pont hosszú távú gazdálkodásának ellentmond a csak az üzemtervre vagy éves tervfeladatokra épülő személyzeti állomány kialakításának elképzelése.

4. A létszám-kialakításnál ne csak egyes nyugati országok példáit vegyék figyelembe, hanem az országunkra is jellemző, közép-európai „egyre romló” köz-morált. Ez az erdők, gazdálkodók éves érdekeltségére is egyre nagyobb negatív hatást gyakorol (lopások gyakorisága).

5. Nem feladat nélküli „rejtett munkanélküliséget” akarunk, hanem feladat- és környezetfelmérést, ennek rögzítését, és ehhez kialakított ésszerű létszám-megállapítást. (Pl. figyelembe kell venni a térségünkben növekvő, erdőt terhelő idegenforgalmat, őrzési, védelmi feladatokat.)

6. A Visegrádi Erdészet az elmúlt időszak átszervezési hullámaiban is megőrizte az erdőgazdai szemléletet, a szakosítás ellenére is kerületvezetői rendszerben tevékenykedett.

Ez a módszer az újabb átszervezések folyamán példaértékűként hatott az ország erdőgazdálkodási ágazatára.

Kérjük a vállalat Igazgatótanácsát, szíveskedjék beadványunkat elbírálni, és döntéséről értesíteni.

Tisztelettel:

(12 aláírás)